

Sv. Alberta draudzes ziņas

2013. gada septembris * Nr. 59

Dārgie brāļi un māsas!

Kad mēs ar šiem vārdiem varam droši uzrunāt citus cilvēkus, pat ja viņi nav mūsu radnieki? Tad, kad, kā Jēzus saka, *tas, kas klausās Dieva vārdu un to pilda, tas ir patiesais brālis, māsa un māte.* Mums visiem,

kas ejam uz baznīcu un šo draudzi, ir nepieciešama patiesība, uz kuras mēs varēsim būt attiecības un draudzību. Vislabākais paraugs kristietim, kā klausīties Dieva Vārdu un to pieņemt savā sirdī, ir Kunga Māte Marija. *Viņa ir attēlota uz šīs ikonas kā mazs bērniņš ar saviem vecākiem sv. Joahimu un sv. Annu.* Jaunava Marija, pirms kļuva par Dieva Vārda - Jēzus Kristus - Māti, jau sākumā daudz un dziļi klausījās un pieņēma savā sirdī Dieva vārdus, kurus bija dzirdējusi no saviem vecākiem, un, kā vēsta apokrifī, arī no svētnīcas skolas, kur tika audzinātas jaunas meitenes. Arī šodienas steidzīgajam cilvēkam ir nepieciešamība apstāties, lai klausītos Dieva vārdā. Mūsdienā cilvēkam ir nepieciešama jauna mācīšana arī no Baznīcas puses. Kāpēc mācīties dzirdēt Vārdu, kas nāk no Dieva? - va-

rētu kāds jautāt. Noteikti, sekojot Nunciija Luidži Bonaci domai Aglonā, - lai cilvēks nebūtu kā analfabēts. Tas nozīmē, ka nesaprotot neko par to, kas tiek teikts par un ap Svētajiem Rakstiem, cilvēkam tie ir bieži jālasa, varētu teikt – tie ir “jāizgaršo”.

Arī bērniem, jauniešiem un studentiem ir nepieciešama bieža Dieva vārda lasīšana un apcere, lai viņi spētu labi orientēties šīs

pasaules mainīgajos procesos. Protams, Sv. Rakstus skolā neviens neliks lasīt, tāpēc vispieņemotākā vide tam būtu ģimene vai Baznīcas kopiena. Lūgšiem, lai katrā no mums būtu vēlme saprast un lietot atstātos Dieva vārdus un nodot tos tālāk citiem.

Novēlot Dieva svētību visiem, sevišķi tiem, kas uzsāk jaunu mācību gadu!

pr. Krišjānis

IEKLAUSĪŠANĀS DIEVA VĀRDĀ

Starp ticību un sakramentiem pastāv cieša saistība. Līdzīga saikne pastāv arī starp ticību un Dieva Vārdu. Svētie Raksti prasa ticību, tomēr vienlaikus tie prasa arī mūsu aktīvu līdzdalību, atgriešanos un Dieva Vārda īstenošanu ikdienas dzīvē, kuras centrā jābūt ticībai. Ticība ir mūsu atbilde Dieva Vārdam, tā ir ieklausīšanās Vārdā, lai tas piepildītu mūsu ikdienas.

Dieva Vārda loma lūgšanā

Kristus klātbūtne Dieva Vārdā piepildīs tavu garīgo dzīvi un tavu lūgšanu. Ja tu iedziļi-

nāsies Dieva Vārdā, pārdomātais teksts dziļi iesakņosies tavā sirdī, bet vēlāk – lūgšanas laikā vai nepieciešamībā pieņemt kādu lēmumu – nāks tev prātā no jauna, balstot savu lūgšanu Svētajos Rakstos. Vai esi kādreiz sev pajautājis, kāda loma tavā lūgšanā ir Svētajiem Rakstiem?

Kristus bieži izmanto īpašu literārās izteiksmes veidu – līdzību: īsu simbolisku stāstu, kurā arī mēs, lasītāji, varam labi iejusties. Lasot, piemēram, līdzību par labo Ganu, tu vari skaidri iztēloties sevi kā vienu no avīm, ko uzrauga gans. Vari arī iedomāties sevi kā pazudušo avi, kuru Kristus – labais Gans – mīl,

tāpēc nekad nepārstāj to meklēt un, kad beidzot atrod, priecīgs ceļ savos plecos un pats nes tālāk. Iejuzdamies Kristus līdzību simbolikā, tu ļaujies Viņa ietekmei. **Šādā vieglā un saprotamā veidā Kristus tevi māca mīlēt un ticēt mīlestībai.** Ja tev ir gadījies smagi paklupt un tavu dvēseli pārņēmusi tumsa, tad varbūt ir īstais laiks atcerēties līdzību par pazudušo dēlu un atkal no jauna noticēt, ka Dievs nekad nepārstāj tevi mīlēt. Šī līdzība mācīs tevi ar nožēlas satriektu dēla sirdi stāvēt Tēva priekšā, ar izbrīnu un pateicību pieņemot Viņa prieka pilno piedošanu. Var arī gadīties, ka tavu dzīvi pāršalc vētra. Tad vari atcerēties vētru Tibērijas jūrā un apzināties, ka, tāpat kā toreiz, kad Jēzus mierīgi gulēja vētras svaidītajā apustuļu laivā, arī tagad Viņš mierīgs „gul” tavas sirds laivā, ka Viņš ir pastāvīgi klātesošs tevī. Bet, kur ir Viņš, tur nekas ļauns nevar notikt. Tas viss var tev palīdzēt iesaistīt lūgšanā Dieva Vārdu, kas palīdzēs tev atgūt garīgo mieru.

Lasot Svētos Rakstus, tev izveidosies pareizs priekšstats par Dievu. Tu būsi pasargāts no tik bieži sastopamās Dieva tēla

izkropļošanas. Varbūt tu baidies no Dieva? Varbūt tu nemaz netici Dieva mīlestībai, jo patiesībā pats gandrīz nemaz nemīli? Tavai mīlestībai ir nemitīgi jāpieaug līdz pat tavas dzīves galam. **Ja tu apcerēsi Svētos Rakstus ar lūgšanu sirdī, tie mācīs tev Dieva mīlestību. Mīlestību, kurai nav robežu, jo Viņš pats ir mīlestība.**

Kad Svētajos Rakstos būsi sastapis dzīvo Kristu, tev būs vieglāk sastapt Viņu apkārtējā pasaulē. Kristus tev mācīs saskatīt daudzus simbolus, caur kuriem atklājas Viņa klātbūtne gan dabā, gan sabiedrībā un kultūrā. Piemēram, svētais Jānis Vianejs aitu pulkā saskatīja Labā Gana mīlestību. Vērojot tās, viņā pieauga Jēzus neizmērojamās mīlestības apziņa gan pret viņu kā draudzes ganu, gan pret

tām dvēselēm, kuras aprūpēt un mīlēt šim prāvestam bija uzticējies Jēzus – Labais Gans. Kalnu čalošana atsauca viņa atmiņā Svēto Rakstu vārdus par „dzīvo ūdeni”, kas plūst mūžīgajai dzīvei (sal. Jņ 7, 37-39). Kāds cilvēks reiz stāstīja par sevi, ka vakaros labprāt lūkojies ielu un ēku apgaismojumā, kā arī garāmbraucošu mašīnu gaismās. Starmeši viņam atsaukuši atmiņā Svēto Rakstu fragmentu, kur sv. Jānis raksta, ka Jēzus ir pasaules gaisma. Ikviens gaismas avots šim cilvēkam atgādināja par Kristu, kurš „apgaismo katru cilvēku, kas nāk šai pasaulē.” (Jņ 1, 9)

Ja tu vēlies, lai tava lūgšana sakņotos Svētajos Rakstos, tev jāklūst tādām, kāda bija Marija no Betānijas. Tur, Betānijas ciematā, savu draugu Marijas, Martas un Lāzara mājā Jēzus rada patvēruma un atpūtas vietu. Kad Jēzus ciešanu un nāves stunda vairs nebija tālu, tieši Betānijā Viņš patvērās no farizeju okšķeriem. Bet vēl pirms tam kādu reizi, Jēzum ciemojoties šajā mājā, Marija apsēdās pie Viņa kājām, lai nepalaistu garām ne-

vienu Jēzus teikto vārdu; viņa izturējās tā, kā mēs šodien izturamies tabernākula priekšā. Kad Marta, nogurusi no rosīšanās, lūdz Jēzu, lai Viņš aizrāda mātai, ka tā nepalīdz viņai apkalpot Viesi, Jēzus atbildēja; „Marija izvēlējusies sev labāko daļu; tā viņai netiks atņemta.” (Lk 10, 42) **Šī labākā daļa ir – uzturēties Kristus tuvumā, apsēsties pie Viņa kājām un ar ticību klausīties Viņa vārdos, kurus saņemam ar Svētajiem Rakstiem.**

Jādomā, ka Marija, klausoties un apcerot, ko saka iemiesotais Vārds – Jēzus – bija Viņu ļoti iepriecinājusi. Bet mēs, noskrējušies un noraižējušies par daudzām lietām, uzskatām, ka mums nav laika lasīt Svētos Rakstus. Bet Marijai nebija nekā svarīgāka par to, ka Viņš – Mācītājs – ir te, viņas mājā. Te, pie Jēzus kājām, bija viņas īstā vieta.

Žans Guitons savā darbā *La Vierge Marie* ir izteicis domu, ka Dieva Māti Mariju varētu dēvēt par Apcerošo Jaunavu (*Virgo Meditans*). Marijas himna *Magnificat* liecina, cik ļoti Svētie Raksti piepildīja viņas dzīvi. Šī himna ir Dieva Vārdā balstītas lūgšanas apliecinājums. Svētie Raksti bija Marijas „barība” un lūgšanas

avots.

Trīsdesmit gadus Marija uztvēra sava Dēla dievišķo klātbūtni. Tādēļ viņas tēls vispilnīgāk atspoguļo Kristus attēlu. Te slēpjas Marijas lielums. Kristum acīmredzot bija ļoti svarīgi radīt šo meistarību – **savu vispilnīgāko atspulgu**, ja reiz Marijai Viņš veltīja veselus trīsdesmit gadus. Viņa pastāvīgi uztvēra sava Dēla domas, vēlmes un gribu, tā pamazām arvien ciešāk vienodamās ar Jēzu.

Tu satiecies ar Jēzu Svēto Rakstu lappusēs. Arī tev, tāpat kā Marijai, jātvēr Viņa domas un vēlmes, lai ar tām piepildītu savu dzīvi. Tev pilnīgi un līdz galam jāseko Marijas paraugam, atverot savu sirdi Kristum, kurš vēlas katru no mums radīt

pēc savas līdzības.

Svētajiem Rakstiem jāklūst par tavu tikšanās vietu ar Jēzu, kas tevi bezgalīgi mīl, kas vēlas radīt tevī savu atspulgu, tāpat kā Viņš to radīja savā mīļajā Mātē.

pr. Tadeušs Daičers
no grāmatas „Pārdomas par ticību”

TĒVA PIO TICĪBA

1953. gada 23. oktobrī San Džovanni Rotondo klostera hronikā tika ierakstīts: “Šodien no rīta divdesmit septiņus gadus veca meitene vārdā Amēlija, no dzimšanas neredzīga, atguva redzi. Viņa apliecināja, ka pēc grēksūdzes palūgusi tēvu Pio par redzes dziedināšanu. Tēvs Pio

viņai atbildējis: “Esi pilna ticības un daudz laika veltī lūgšanai.” Šajā brīdī pieminētā jaunā meitene ir ieraudzījusi tēvu Pio, viņa seju, rokas un cimodus, kas apsedza stigmātus.”

Kurss uz mūžību

Tēvs Pio ticēja ne tikai “uz Dievu”, bet gan drīzāk

“Dievam”. Ticība viņam bija ceļš uz Debesu Valstību. Viņš bieži bija noskumis tā iemesla dēļ, ka mūsos ticība Dievam ir tik mirusi, ka mēs vairāk ticam tam, kam varam pieskarties ar sajūtām, nekā tam, ko māca ticība. Cilvēks bez ticības ir kā ceļotājs bez mērķa, kā tāds, kurš cīnās bez cerības uz uzvaru. “Mēs esam pasaulē,” viņš piebilda, “kā miglā, bet ticība ir viesulis, kurš izklīdina miglu un liek virs mums spīdēt gaismai.” Viņš rakstīja, ka tiem, kuriem nav ticības, ir daudz aptumšotāka dvēsele, nekā tiem, kuriem nav redzes. Ticība ir fundamenti, bet viss pārējais izrādās tikai virsbūve. Ticīgam cilvēkam Dievs stāv visu dzīves meklējumu sākumā, bet zinātniekiem - meklējumu beigās. Viņš ticībā akcentēja pazemību. “Skaties,” viņš rakstīja, “uz nogatavojušos kviešu tīrumu. Dažas vārpas ir augstas un spēcīgi saaugušas, bet citas ir noliekušās tuvāk zemei. Norauj tās augstās un spēcīgi saaugušās, un tu ieraudzīsi, ka tās ir tukšas. Ja tu norausi tās zemākās, pazemīgākās, tad tu ieraudzīsi, ka tās ir salīkušas no graudu smaguma. Lepnība ir tukša, bet pazemība

nes augļus.” Viņa ticība aizskrēja uz priekšu - uz mūžību, ārpus laicīgās dzīves un nāves. “Es varēšu jums palīdzēt daudz vairāk,” viņš apgalvoja, “kad būšu Debesīs, nekā tagad, kad dzīvoju uz šīs zemes. Kad Kungs mani sauks pie Sevis, es Viņam pateikšu: “Kungs es stāvēšu pie Debesu vārtiem, līdz ieraudzīšu, ka pa tiem ir iegājuši visi mani garīgie bērni.””

Dāvana un uzdevums

„Kurš tic tam, ko neredz,” viņš mēdza teikt, “ieraudzīs to, kam ticēja”. Ticēt viņam nozīmēja uzticēt sevi dzīvajam Dievam. „Kā kuģis,” viņš apgalvoja, “bez stūres un enkura tiek vēja un viļņu mētāts, tā prāts tiek kļūdainu domu un jūtu mētāts, kad nav stipras ticības enkura.” Ticība ir visdārgākā dāvana. „Līdzīgi kā čūska,” viņš ievēroja, “pamet visu, pat daļu sava ķermeņa, lai tikai saglabātu galvu, tāpat tu, izņemot ticību, pamet visu: bagātības, miesu, un pat dzīvību. Ticība ir galva un saknes. Kad saglabāsi ticību, tad kaut vai visu citu pazaudēsi, saņemsi daudz lielākā mērā.” Viņš rakstīja: “Kad cilvēks tic, tad iegūst daudz - sadraudzību ar

Dievu, laimīgu dzīvi un mūžīgo pestīšanu. Pateicoties ticībai tiek iegūts Bībelē apsolītais mantojums, kuru Dievs sagatavoja visiem tiem, kas Viņam tic.”

Sekot Mācītājam

Tēvs Pio salīdzināja ticību ar zemē iedzītu garīgu stabu, kas kalpo tam, lai jaunais augs varētu stiepties uz augšu. “Lai sekošana Kristum būtu patiesa,” viņš piemetināja, “svarīga ir ikdienas meditācija un nemitīga Kristus dzīves apcere. No refleksijas rodas cieņa attiecībā uz Viņa darbiem un sekošanas prieks. Ja ticība pazūd, tad vainot vajag lūgšanas trūkumu. Meditējiet, un jūs atradīsiet Dievu. Ja dienu iesāk labi - ar lūgšanu, tad to arī labi beidz.” Bet tas, kas nemeditē, ir līdzīgs tam, kas nekad neskatās spogulī. “Lūgšana, kas ir pilna ticības,” viņš rakstīja, “ir sirds pārļiešana uz Dieva Sirdi.” Ticība ļāva viņam iepazīt to, ko zināja Kristus, un mīlēt to, ko Kristus mīlēja. Pateicoties ticībai viņš cieta ar Kristus ciešanām, dzīvoja Viņa dzīvi un mira Viņa nāvē. Caur ticību tēvs Pio kļuva līdzīgs Pestītājam. “Jēzus

vienmēr ir ar tevi,” viņš rakstīja, “tavās garīgajās cīņās. Debesīs prieks būs jo lielāks, jo vairāk pazemojumu un nelaimju gadu iepazīsim šajā pasaulē.”

Baznīcas ticības skola

Ticība Baznīcai bija viņa ticības Dievam konsekvence. “Nav Jēzus bez Baznīcas,” viņš rakstīja, “kā arī nav Baznīcas bez Jēzus. Es tev iesaku bez mīlestības uz Dievu, arī mīlestību uz Baznīcu. Pateicies Dievam, ka tu esi Baznīcas meita, ņemot piemēru no tik daudzām dvēselēm, kuras tevi apsteidza laimīgā pāriešanā uz mūžību. Turies

vienmēr stipri pie svētās Baznīcas, jo tikai tā tev var dot patiesu mieru. Mums ir apslēptais Jēzus Vissvētākajā Sakramentā, kurš ir patiess Miera Karalis.” Viņš salīdzināja ticību ar sējas laiku. “Esi izturīgs līdz laikam,” viņš mēdz teikt, “tad varēsi savākt to, ka iesēji.” Viņš ievēroja, ka mūsu senči kādreiz Baznīcas laukā iesēja ticības kviešus, un tas būtu kaut kas neatbilstošs un necienīgs, ja viņu pēcteči tagad savāktu kļūdu nezāles patiesības graudu vietā. Viņš atkārtoja, ka bez ticības mēs dzīvē paklūpam uz maza zāles kušķīša, bet ar ticību “pārnesam kalnus”.

Dieva liecinieks

Uz tēva Pio ticības balstījās tās saturs, gribas akts un dzīves prakse. Tāda ticība, kas tiek savienota ar rīcību, bija droša. “Kādu dienu,” atceras tēvs Pio, “es parādīju savam tēvam izplaukušu vilkābeles zariņu ar baltiem ziediem, sakot: “Cik tie ir skaisti!” “ Jā,” atbildēja mans tēvs, “bet skaistāki par ziediem ir augļi.” Svarīgāki par svētām vēlmēm ir labie darbi.” Debesis viņā bija caur ticību. “Kā dzelzs,” viņš rakstīja, “ielikta ugunī zaudē rūsu un sakarst, tā

cilvēks, kurš tic Dievam un lūdzas, atbrīvojas no jebkāda grēka un virzās pie Radītāja.” Tēva Pio ticība *pielipa* citiem, tā bija vienkārša, dabiska un pievelkoša. “Kad tu esi tālu no tēva Pio,” kāda persona atzinās, “tad tu saki: “Tas ir svēts cilvēks.” Bet, kad tu ar viņu sarunājies, tad tu neredzi svēto, bet tikai cilvēku, kurš ir kā ikviens cits, smaida un joko. Es viņam varēju pieskarties. Es sarunājos ar viņu kā es sarunājos ar citiem cilvēkiem.”

Krustā sista ticība

“Pārbaudījimos,” viņš ie-teica, “atjauno ticību kristīgās mācības un mūžīgās dzīves apsolījuma, kuru saldaiss Jēzus salika tiem, kas drosmīgi un izturīgi cīnās, patiesībā.” Viņš rakstīja, ka mazuļa atšķiršana no mātes krūts ir ļoti sāpīgs pārdzīvojums, bet tas ir vajadzīgs, lai bērns tālāk varētu attīstīties un tiktu iepriecināts. “Tāpat Dievs,” viņš secināja, “atdala mūs no maldīgas drošības sajūtas. Apmeklējums pie zobārsta maksā mazliet sāpju un ciešanu, bet vēlāk kalpo veselībai. Kārdinājumi un ciešanas maksā, bet, ja tās tiek atdotas Dievam, tās mūs padara cēlākus un kalpo

mūsu pestīšanai.”

“Man nemitīgi uzbrūk dažādas bailes,” viņš atzinās, “nebeidzami daudz baiļu attiecībā uz ticību, kuras mani stumj virzienā, lai es noliegtu visu. Mana griba nepadosies, bet mana iztēle ir tik iekvēlināta un parāda man šos kārdinājumus tik košās krāsās, ka grēks ne vien sāk beigt likties kaut kas svešs, bet pat sāk kļūt patīkams. Vissvarīgākā dzīves problēma ir ticība Jēzum.” “Ja mēs pazaudēsim ticību,” viņš secināja, “tad mūsu mīlestība būs filantropiska, šķīstība būs dekadence, gandarīšanas darbi - muļķība, gandarījums - pātaga, bet visi darbi būs bezmērķīgi. Dievs vēlas apprecēt dvēseli caur ticību, bet tai vajadzētu šo saderināšanos izdzīvot ticībā un iet uz priekšu.” Dzīva ticība, akla uzticība un pilnīga pieķeršanās Dievam kļūva par viņa rīcības principu, kas dod spēku dzīves grūtībās. “Par ko gan var baiļoties bērns,” viņš secināja, “kurš atrodas labā Tēva rokās? Nebaidies, jo tavš kapteinis ir Jēzus, bet ceļa zvaigzne ir Jaunava Marija.”

Ticības attīstība

“Ticīgā dvēselē,” viņš mē-

dza teikt, “atrodas visi gadalaiki. Reizēm tiek pārdzīvota neauglīga ziema ar biežu izklaidību, patikas zaudēšanu un grūtībām. Reizēm ir maija rozes ar svaigu ziedu smaržu. Reizēm cilvēks dzīvo vēlmju kvēlē, lai patiktu Jēzum. Rudenī tiek sagaidīti augļi, graudu malšanas un vīna darināšanas laikā raža izrādās liela. Debesīs, ja runa ir par skaistumu, viss būs kā pavasarī, bet kā rudenī, ja runa ir par prieku, bet mīlestība būs kā vasarā. Tur nebūs vairs ziemas. Pasaulē ziema ir nepieciešama, lai vin-

grinātos sevis noliegšanā un tūkstoš mazos, bet skaistos tiku-
mos, par kuriem rūpējas laikā,
kad nav augļu.” Ticība savieno-
ta ar mīlestību viņam bija kristī-
ga ticība. Mīlestība bija tikumu
karaliene. “Kā pērles ir savieno-
tas ar diegu,” viņš rakstīja, “tā
tikumi ir savienoti mīlestībā. Ja
satrūks diegs, pērles izbirs, tā
arī zūd tikumi, ja mīlestība vāji-
nās.” Tēva Pio svētums visvai-
rāk izpaudās pašāvēībā uz Dievu.
Stigmātiķis ticēja un pašāvēās uz
Dievu vienmēr, jo īpaši situāci-
jās, kad tika pakļauts smagām
gara pārbaudēm. Dienu pirms
nāves, 1968. gada 22. septem-
brī, tēvs Pio sacīja: “Pēc nāves
es būšu daudz dzīvāks nekā dzī-
ves laikā un radīšu daudz vairāk

trokšņa.” 1971. gada 20. febru-
ārī, trīs gadus pēc tēva Pio nā-
ves, pāvests Pāvils VI, par viņu
teica: ”Skatieties, kāda viņam
bija slava, cik daudz cilvēku
viņš vienoja pie sevis! Bet kā-
lab? Varbūt bija filozofs? Var-
būt bija gudrais? Varbūt viņam
bija kādi noteikti rīcības resursi?
Tādēļ, ka pazemīgi celebrēja
Svēto Misi, pieņēma grēksūdzes
no rīta līdz vakaram un bija,
grūti to ir izteikt, apzīmēts ar
mūsu Kunga Jēzus Kristus stig-
mām. Viņš bija ticības, lūgšanas
un ciešanu cilvēks.”

Roberts Kravcs OFM Cap
(Robert Krawiec OFM Cap)
no poļu val. tulkoja Marika

DRAUDZES AKTIVITĀTES

**Sv. Mise par pirms dzimša-
nas mirušo bērnu ģimeņu
dzimtas ciltskoka dziedināša-
nu un atbrīvošanu** – Aizlū-
gums notiek to ģimeņu nodomā,
kuru bērniņi ir apbedīti Dvēseļu
dārzā, kā arī to ģimeņu nodomā,
par kurām ir ziedots speciālā šai
Sv. Misei paredzētajā lādītē sv.
Alberta baznīcā. **Katra mēneša**

**3. trešdienā plkst. 18:00. Tu-
vākais aizlūgums – 18. septem-
brī.**

Katru svētdienu mūsu drau-
dzē notiek **Vissvētākā Altāra
Sakramenta adorācija** pēc Sv.
Mises plkst. **9:00** līdz **18:00**. Ie-
spēju robežās aicinām visus pa-

likt klusā lūgšanā kopā ar Jēzu, tā padziļinot personisko saikni ar Viņu.

Aicinām uz kopīgu lūgšanu visus, kas ilgstoši slimo - cieš no fiziskām un garīgām sāpēm. Aizlūgšanā vai ciešanās mēs būsim Jēzus Kristus Vis-svētākajā Altāra Sakramentā priekšā. Lūgšana notiks š.g. 19. septembrī mūsu draudzē pēc

vakara sv. Mises plkst. 18:00.

27. septembrī plkst. 19:15 kustība „*Laulāto tikšanās*” kopā ar draudzes priesteri organizē tikšanos tiem, kuri bijuši rekollekcijās vai izgājuši saderināto un iemīlējušos tikšanās kursus. Sīkāka informācija pie **Daiņa un Baibas, tālr. 29158076.**

LITURĢISKAIS KALENDĀRS

8. septembris, svētdiena – Vis-svētākās Jaunavas Marijas dzimšana, svētki. Svētās Mises kā svētdienās.

12. septembris, ceturtdiena – Vissvētākās Jaunavas Marijas vārda diena. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

14. septembris, sestdiena – Svētā Krusta pagodināšana, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

17. septembris, otrdiena – Svētā Franciska no Asīzes stigmatu saņemšanas diena,

svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

21. septembris, sestdiena – sv. apustulis un evaņģēlists Matejs, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

23. septembris, pirmdiena – sv. Pio no Pjetrelčīnas, priesteris, piemiņas diena.

29. septembris, svētdiena – sv. erceņģeļi Miķelis, Gabriēls un Rafaēls, svētki. Svētās Mises kā .svētdienās

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Mises plkst. 9:00 līdz
18:00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00

Otrdienās:

30 min. pēc Sv. Mises 18:00

Baznīca atvērta:

Pirmdienās, trešdienās, ceturtdienās: 7:00 – 9:00 un 16:30 – 18:45;

otrdienās un piektdienās:

7:00 – 9:00 un 16:30 – 19:15;

svētdienās: 6:30 – 19:00;

obligāti svinamo Baznīcas svētku

dienās: 7:00 – 12:30 un 16:30 – 19:00.

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tālr.: **6 761 36 30**; mob.: **2 707 46 76**

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz ceturtdienai no
plkst. **9:00** līdz **12:00** un no **14:00**
līdz **17:00**

piektdienās no plkst. **14:00** līdz
17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Prāvests:

Krišjānis Dambergs OFM Cap
e-pasts: br.krisjanis@gmail.com
tālr.: **2 677 56 79**

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz sestdienai:

8:00 latviešu valodā

18:00 latviešu valodā

Svētdienās:

8:00 poļu valodā

9:00 latviešu valodā

11:00 (Summa) latviešu valodā

18:00 latviešu valodā (ar ģimenēm un bērniem)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 latviešu valodā

11:00 (Summa) latviešu valodā

18:00 latviešu valodā

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotāņuka

Teksta korektore: Ruta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

*ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !*